

КОНЦЕПЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ІНСТИТУТУ УКРАЇНСЬКОЇ АРХЕОГРАФІЇ ТА ДЖЕРЕЛОЗНАВСТВА ІМЕНІ М. С. ГРУШЕВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

Інститут української археології та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України є провідною науковою установою в Україні у сфері соціогуманітарного джерелознавства, який здійснює й координує інноваційні міждисциплінарні дослідження світового рівня з джерелознавства, археології, широкого спектру інших джерелознавчих наук і дисциплін. Фундаментальні та прикладні студії з історичного, лінгвістичного, літературознавчого, правничого, філософського, цифрового джерелознавства, джерелознавства усної історії; евристичної, камеральної й едиційної археології та неології, геральдики, генеалогії, сфрагістики, інституцієзнавства, зброєзнавства, уніформології тощо, що здійснюються Інститутом, відповідають пріоритетним шляхам наукового розвитку держави, визначеним напрямкам стратегії академічного поступу науки.

Спроби інституціалізувати джерелознавчу та археологічну практику, розвивати науку про джерела в Україні розпочалися більше 150 років тому спочатку на адміністративних і громадських засадах: створення Тимчасової комісії з розбору давніх актів при Київському, Волинському та Подільському генерал-губернаторові (Київська археологічна комісія, 1843), Археологічної комісії Наукового товариства ім. Шевченка у Львові (1896), Археологічної комісії Українського наукового товариства (1906), губернських учених архівних комісій, різноманітних наукових товариств та ін. Нарешті 1921 року було створено Археологічну комісію ВУАН, яка згодом влилася до кола академічних історичних установ, очолюваних академіком М. С. Грушевським. Після його відсторонення від активної діяльності у ВУАН та погрому цих установ комісія припинила своє існування.

1987 р. Президія АН УРСР відновила діяльність Археологічної комісії, а після здобуття Україною державної незалежності за рішенням Президії АН України розпорядженням Кабінету Міністрів України 1991 р. створено Інститут української археології (з 1995 – Інститут української археології та джерелознавства ім. М. С. Грушевського).

Станом на 1 січня 2023 р. в Інституті працює 89 наукових співробітників, у тому числі 56 спеціалістів вищої кваліфікації: 20 докторів наук, 36 кандидатів.

Інститут є єдиною в Україні і в системі НАН України науковою установою, що займається фундаментальними та прикладними дослідженнями з джерелознавства – окремої науки чи навіть системи знань соціогуманітарного циклу, основним завданням якої є всебічне дослідження різноманітних джерел (писемних, речових, монументальних, зображувальних, цифрових тощо). Джерелом в такому сенсі виступають усі продукти й наслідки людської діяльності/творчості, створені впродовж багатовікової історії людства. Також у центрі уваги наукових досліджень Інституту перебуває археологія як головне знаряддя оприлюднення пам'яток української минулого, культури і побуту Українського народу, всієї національної спадщини.

При Інституті діє Археологічна Комісія – провідний міжвідомчий консультативно-дорадчий орган Президії НАН України, завданням якої є координація археологічної діяльності всіх академічних установ.

Створений одразу після відновлення державної незалежності України для задоволення суспільно-політичних потреб ознайомлення широкої громадськості з першоджерелами національної пам'яті, Інститут зберігає свої лідерські позиції у виявленні,

дослідженні, оприлюдненні визначних пам'яток і цілісних масивів джерел більш ніж тисячолітньої історії України та її народу. Свідченням цього є численні документальні публікації різного формату, фундаментальні наукові дослідження з джерелознавства та археографії, окремих пам'яток, типів і видів джерел різноманітної форми, на різних носіях – від традиційних писемних джерел до графіті, написів, надгробків, зброї, гербів та печаток, цифрових джерел тощо.

Інститут став єдиною в Україні установою, яку було створено у перші роки Незалежності з чітким розумінням масштабів та державного значення наукової проблеми – закладання документального фундаменту розвитку української науки та опрацювання теоретичних засад української археографії, що на відміну від радянської враховувала б особливості української джерельної бази. Серед ініціаторів ідеї створення Інституту були українські архівісти, історики, мовознавці та джерелознавці (Я. Дашкевич, В. Німчук, П. Сохань, Г. Боряк, Л. Дубровіна), всесвітньо відомі вчені української діаспори – О. Прицак та І. Шевченко. Саме за допомогою Українського наукового інституту Гарвардського Університету було створено стартові можливості «запуску» роботи Інституту. Спільно розроблялися й перспективні плани діяльності Установи. У цей час відчувалась і свідомо підтримка з боку державних структур. Завдяки цим умовам вдалося у короткий термін згуртувати в складі Інституту потужну команду фахівців, наслідки роботи якої відчула українська громадськість, отримавши багатотомні видання документів і пам'яток, що раніше спотворювались, замовчувались та вивозились за межі України. Специфічними показниками діяльності Установи є не тільки і не стільки традиційні для науки монографії та статті, а насамперед – розробка теорії та методів джерельної евристики, камеральної роботи та підготовки до публікації тих пам'яток та документів, що є елементами й носіями національної пам'яті українського народу. Всі етапи археографічної та джерелознавчої роботи вимагають від дослідника відповідної архівознавчої підготовки, а також знання мов, у тому числі класичних, «мертвих», знання палеографії, папірології, філігранології, сфрагістики, ономастики, історичної географії, картографії тощо. Інститут, маючи відповідний склад провідних фахівців, займається формуванням таких спеціалістів, забезпечує підготовку наступних поколінь вчених археографів та джерелознавців.

Інститут від початків своєї діяльності не мав аналогів не лише на пострадянському просторі, а й у світовій науці. Філософія археографічної та джерелознавчої наукової діяльності почасти суголосна з філософією європейської Школи Аналів, для якої джерелом інформації про людину, людство і суспільство слугує найширший спектр різноманітних комплексів носіїв «кодів», «шифрів» та «текстів» і наративів. Метою такого підходу є розуміння нерозривності буття людини і духовного світу та матеріального світу у розвитку та взаємодії. У такому розумінні археографія та джерелознавство виступають вже не просто як наука, а як парадигма, що відображає складну систему зв'язків, протиріч та взаємодії «людського чинника» зі світом речей, носіїв функцій «зараз» та зберігачів інформації «учора». Матеріальний світ, що несе на собі відбитки минулого є предметом вивчення, фіксації, збереження та трансляції шляхом оприлюднення, публікації. Значення документа та пам'ятки гідно оцінене у світовій науковій спільноті та державними чинниками. Проте шлях накопичення та опрацювання європейські країни пройшли у своєму розвитку ще до середини ХХ ст. Україна з її величезними лакунами в джерельній базі, розривами розвитку гуманітарного знання лише на початку цього шляху. У Російській Федерації археографія та джерелознавство слугують елементом державної ідеології, посідають чільне місце серед пріоритетів державної історичної політики, а наукові установи, які проводять роботу з документами отримують значну фінансову підтримку з боку держави. Проте наявного в Україні прикладу інституційного оформлення там немає. Основна відмінність – міждисциплінарний комплексний підхід з урахуванням не лише історичної цінності пам'яток і джерел, а й їхньої мовної, духовної, емоційної, інтелектуальної, особистісної неповторності та цінності. Інститут займається не лише розробкою теорії і методики джерелознавства, а й створенням нових сенсів з орієнтацією на національні, а також й на

загальнолюдські цінності, з повагою до інших народів, культур, особистого вибору кожної окремої людини незалежно від часу, у якому вона живе. Така філософія у роботі Інституту сповідується, базуючись на принципах УНІГУ часів директорства у ньому академіка О. Пріцака. На тепер Інститут залишається єдиним у світі науковим центром, що продовжує підтримувати у нових умовах ці принципи.

Функціональне призначення Інституту як установи академічного профілю – дослідження, розкриття, апробація й презентація як академічній спільноті, так і широкому суспільному загалу пам'яток, джерел, документів та інших свідчень політичного, економічного, культурного розвитку України та її народу за всю епоху існування у різноманітних взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих форматах й вимірах.

Інститут сформулював та реалізує концепцію розвитку, має стратегічне планування з короткострокової та середньострокової перспектив. В її основі – пошук адекватних відповідей на виклики, що постали перед джерелознавцями внаслідок різноманітних соціогуманітарних «поворотів», починаючи від лінгвістичного, речового і найостаннішого – цифрового повороту, насамперед з погляду джерелознавства. Лише адекватна реакція на такі виклики, що стоять нині перед усією соціогуманітарною наукою, дозволить українським джерелознавцям гідно увійти до світового наукового співтовариства. Концепція визначає пріоритетні завдання у галузі дослідження писемних пам'яток та історичних документів, широкого кола різнопланових джерел – носіїв та елементів інформаційних ресурсів. Інститут має здійснювати науковий експертний супровід виконання основної функції археографії та джерелознавства – слугувати комунікатором між інформаційними ресурсами архівів, бібліотек, музейних колекцій, приватних зібрань тощо та суспільством. Інститут зберігатиме регіональні осередки, підтримуватиме зв'язки з обласними архівами для координації наукової роботи. Окремий напрям діяльності – робота з історико-культурною спадщиною національних меншин України, насамперед, кримців як корінного народу України.

Стратегія розвитку Інституту передбачає подальше удосконалення методів роботи з пам'ятками та джерелами на основі новітніх технологій, упровадження електронних практик оприлюднення пам'яток та документів за методом тезаурусної публікації, або доповненої реальності. У короткостроковий період Інститут проводить оптимізацію структури, обговорення в експертному середовищі сучасного стану та поточних проблем розвитку археографічної та джерелознавчої роботи, забезпечити інтегрування установи в цілому та науковців Інституту до європейського наукового співтовариства, наближення до світових вимог до наукової діяльності та результатів досліджень.

Головним завданням фундаментальних наукових досліджень Інституту є всебічне розкриття реальної джерельної бази з минулого і сьогодення України. З цією метою науковці Інституту працюють у двох фундаментальних напрямках:

1. Розкриття складу і змісту загальної та регіональних джерельних масивів шляхом дослідження й оприлюднення їхньої специфіки у різні часи й у співвідношенні до різних спільнот Українського народу. Зокрема, це розкриття джерельної презентації інституту влади, локальних спільнот за середньовічної та ранньомодерної доби; джерельна спадщина Української держави XVII–XVIII ст., козацької верстви та її еліти, місцевих органів управління та самоврядування, релігійних установ; джерельного контенту проблемних питань взаємин Українського народу з сусідами у XVI–XVIII ст., України як фронтірної зони впродовж багатьох віків. Серед об'єктів фундаментальних досліджень перебувають також джерельна база вивчення культурно-ціннісних орієнтацій провідних діячів українського руху XIX–XX ст. та її інтерпретації; відзеркалення взаємин української еліти з сусідами (Польща, Росія, Чехія, Словаччина, Угорщина, Австрія, Німеччина) в археографічній та архівно-документній спадщині; аналіз пам'яток історичної та політичної думки української еліти XIX–XX ст.; дослідження архівної спадщини державних установ доби Української революції 1917–1921 років; джерельна презентація етносоціальних і культурних трансформацій українського суспільства новітньої доби; роль писемних,

картографічних, візуальних та речових джерел у висвітленні формування культурної, соціальної й національної ідентичності за середньовіччя, ранньомодерного, нового та новітнього часів.

2. Підготовка фундаментальних наукових археографічних публікацій, оскільки переважна частина національної джерельної бази досі не введена до наукового обігу. Без вирішення цієї проблеми повнокровний розвиток соціогуманітарних наук в Україні та опрацювання сучасних концепцій українського минулого є неможливим. Здійснюється реалізація таких великих археографічних проєктів:

- «Атлас українських історичних міст».
- «Архів Коша Нової Запорозької Січі. Корпус документів 1734–1775».
- «Архів ранньомодерної Української держави».
- «Сіверщина гетьманська».
- «Універсали українських гетьманів».
- «Віденський архів Розумовських».
- «Архів Української Народної Республіки».
- «Літопис Української Повстанської Армії».
- «Документи Організації українських націоналістів».
- Твори М. С. Грушевського у 50-ті томах.
- «Листування Михайла Грушевського».
- «Михайло Грушевський. Студії та джерела».
- Наукова спадщина Ярослава Дашкевича.

Прикладні наукові дослідження Інституту спрямовано на опрацювання джерельного потенціалу гостро актуальних тем, пов'язаних з російсько-українською війною, окупацією Криму та Півдня України, консолідацією українського суспільства. Інститутом створено єдиний в Україні науковий дискусійний майданчик з обговорення кримських джерелознавчих проблем: щорічна наукова конференція «Наш Крим», де активно обговорюються проблеми актуалізації кримськотатарської джерельної спадщини, поширення правдивої інформації про політичні, культурні, духовні досягнення кримськотатарського народу. Наразі опрацьовуються концепція та засади підготовки ще одного археографічного проєкту: «Кримськотатарський дипломатарій».

Як окремий напрямок в Інституті складається напрям дослідження середньовічних джерел як українського, так і іноземного походження. Він реалізується через збірники наукових праць «Ucrainica Mediaevalia», «Bizantinoucrainica».

Характерною особливістю наукових досліджень Інституту є їхня міждисциплінарність, адже висновки і напрацювання джерелознавців широко використовуються колегами-істориками, юристами, лінгвістами, філологами, філософами, політологами, культурологами, етнологами, народознавцями та ін. Теоретичні розробки та експертизи фахівців Інституту застосовуються центральними та місцевими органами державної влади, працівниками архівів, бібліотек, музеїв в їхній повсякденній роботі. З іншого боку, напрацьоване науковцями Інституту наукове знання має суто практичне застосування, як-от визначення автентичності окремих видів джерел, сутнісного значення певних емблем та символів, географічної й хронологічної локації деяких подій минувшини.

Основною метою діяльності Інституту є здійснення фундаментальних і прикладних досліджень з метою одержання наукових знань насамперед у галузі археографії та джерелознавства, а також широкого спектру спеціальних дисциплін, проведення комплексних міждисциплінарних досліджень соціогуманітарного спрямування.

Інститут своєю діяльністю забезпечує виконання завдань з опрацювання концептуальних засад археографічної роботи та джерелознавчих досліджень, вироблення норм, правил та методик, а також унормування та впровадження відповідних практик. Зокрема для реалізації завдань здійснюється:

- розроблення теоретичних і методичних проблем археографії та джерелознавства, дослідження історії української археографії, джерелознавства в Україні й світі, інших суміжних соціогуманітарних дисциплін;

- виявлення, збирання й опрацювання писемної історико-культурної спадщини українського народу, що зберігається в Україні та за її межами; наукова розробка комплексу питань, пов'язаних з поверненням в Україну документів і пам'яток, які складають історико-культурне надбання українського народу; створення автоматизованого банку даних «Архівна та рукописна україніка»;

- збирання, дослідження, підготовка до друку та видання джерел і пам'яток національного минулого, культури та релігії середньовічної та ранньомодерної доби; вітчизняних і зарубіжних джерел з історії соціально-економічного та суспільно-політичного розвитку, національно-визвольних рухів, міжнародних зв'язків України, формування національної свідомості народу та української державності з найдавніших часів до сьогодення; історіографічної спадщини XVIII–XX ст.; пам'яток з історії міст, науки, освіти та духовної культури України;

- публікація джерел і пам'яток з історико-культурної спадщини українського народу, а також праць, підготовлених співробітниками Інституту за профілем його діяльності, зокрема, «Українського археографічного щорічника», «Наукових Записок», продовжуваних наукових збірників «Наш Крим», «Славістичний збірник», «Ucrainica Medievalia», «Ucraina Magna», «Bizantinoukrainica»; випуск наукових праць, наукових видань, матеріалів наукових конференцій, з'їздів, симпозіумів, інформаційних повідомлень тощо.

Інститут забезпечує завершений цикл пошуку, накопичення, систематизації й упорядкування інформаційних комплексів з метою подальшого оприлюднення та удоступнення отриманих результатів для споживача – як спеціалістів у галузі гуманітаристики, так і для широких кіл користувачів, а також для популяризації відповідального ставлення до писемних пам'яток та інших видів та типів джерел. Результати проведеної роботи носять виразний міждисциплінарний характер, мають велике значення для повноцінного розвитку широкого спектру гуманітарних наук та навчальних дисциплін. Важливим результатом роботи Інституту є своєрідна форма фіксації та збереження джерел шляхом їх публікації в книжковому та цифровому форматах.

Інститут виконує наукові завдання як фундаментального так і прикладного характеру не лише на рівні функціонування відповідної структури за проблемно-хронологічним принципом, а й охоплює широке поле питань культурології, етнології, мовознавства, релігієзнавства, всього спектру наук про людину і суспільство, а й забезпечує залучення широкої «горизонтальної» мережі регіональних осередків. Такий підхід спрямований на співпрацю зі закладами вищої освіти й архівами по всій державі, а також виходити на нові можливості міжнародного співробітництва. Інститут також забезпечує функціонування наукових шкіл та підготовку спеціалістів, здатних на високому академічному рівні зберігати науковий доробок Інституту, виконувати завдання подальшого розвитку археографії та джерелознавства в нових умовах сучасного «цифрового повороту» в соціогуманітаристиці.

Головними напрямками діяльності Інституту є дослідження всієї багатоаспектної національної джерельної спадщини, яка зберігається в архівах, бібліотеках, музеях, охоплює всі сфери розвитку української культури та науки, всі типи і види джерел, будь-коли створених на території України, а за її межами – про Україну, або створених українцями, які зробили вагомий внесок у розвиток світової культури.

Основними науковими проблемами, що розробляються Інститутом є:

- теорія і методика джерелознавства та археографії, спеціальних дисциплін соціогуманітарного циклу.

- публікація пам'яток української історіографії.

- пошук, виявлення, камеральне опрацювання та публікація джерел історико-

культурної спадщини України.

- виявлення і дослідження зарубіжної джерельної україніки.
- організація археографічних експедицій, збирання пам'яток писемності різних історичних епох, проведення й публікація записів усних свідчень про минуле.
- проведення регіональних джерельних досліджень, оприлюднення регіональної джерельної бази.

Основними завданнями Інституту є:

- розробка теоретико-методичних проблем сучасної археографії та джерелознавства, створення методичного інструментарію української археографії та джерелознавства з урахуванням досвіду світової науки,
- визначення напрямів науково-інформаційного опрацювання писемних, усних, речових та цифрових джерел, розробка серії науково-довідкових видань,
- виявлення, опрацювання й публікація джерел з історико-культурної спадщини України,
- публікація раритетних праць з питань історіографії та джерелознавчих досліджень видатних вчених минулого,
- координація діяльності в галузі наукових досліджень та археографічних видань із спорідненими установами різних відомств (Державна архівна служба, музейні та бібліотечні установи та ін.),
- розвиток регіональних археографічних наукових центрів та осередків (Львів, Запоріжжя, Чернігів, Харків, Миколаїв),
- підготовка спеціалістів різного профілю у галузі археографічних та джерелознавчих досліджень.

Впровадження отриманих Інститутом наукових результатів має кілька вимірів. Перший – інформування вищих та регіональних органів влади, представників громадськості про джерельні масиви, пам'ятки, що відбивають минуле Українського народу. Фахівці Інституту надають народним депутатам України, Київській та Харківській міській владі, Львівській обласній, міським та районним держадміністраціям, Українському інституту національної пам'яті, Національному банку України інформаційні довідки, базовані на джерельних свідченнях, про життя та місця поховання визначних діячів України. Важливим аспектом упровадження наукових досліджень, здійснених в Інституті, є активна участь у діяльності робочих груп при комітетах Верховної Ради України, Комісії державних нагород і геральдики при Президентові України.

Другий вимір полягає у поширенні серед громадськості результатів наукових досліджень фахівців Інституту у вигляді популярних публікацій, базованих на джерелах, наприклад, книг «Братня» навала. Війни Росії проти України XII–XXI ст.» (два видання); «Війна за свідомість. Російські міфи про Україну та її минуле».

Третім виміром можна вважати постійну присутність у ЗМІ провідних спеціалістів Інституту, які діляться зі слухачами й глядачами науковими досягненнями Інституту у сфері джерелознавства та спеціальних соціогуманітарних дисциплін.

Найсильнішою стороною діяльності Інституту є успадкування і подальший розвиток наукових шкіл у широкому науковому діапазоні міждисциплінарних джерелознавчих студій. По-перше, від свого заснування Інститут виступив спадкоємцем джерелознавчої та археографічної наукової школи академіка М. С. Грушевського. Ця традиція отримала тяглість через академіка О. Пріцака, одного з «батьків-засновників» Інституту. Він став учнем академіка І. Крип'якевича, який, своєю чергою, був учнем Грушевського в період перебування того у Львові наприкінці XIX – на початку XX ст. Від О. Пріцака Інститут отримав також повноваження Гарвардської школи археографії та джерелознавства, вособлених у Гарвардських археографічних проектах О. Пріцака.

Іншою провідною школою джерелознавства ранньомодерної доби, успадкованою Інститутом через його співробітників, стала відома «дніпропетровська» школа, засновано

д.і.н. М. П. Ковальським. Її основоположник заклав потужний підмуток джерельних студій т.зв. «козацької» доби.

Львівська археографічна школа була презентована в Інституті з часів його заснування її засновником д.і.н. Я. Дашкевичем, по праву носить його ім'я. Вона поєднує широкий спектр наукових зацікавленостей у різноманітних науках (історія, історія церкви, сходознавство, джерелознавство, геральдика, емблематика, вексилологія, генеалогія, сфрагістика, мовознавство, картографія) з міцним джерелознавчим підґрунтям, працює на європейському рівні над проблемами презентації картографічних джерел засобами традиційної та новітньої археографії.

Засновником джерелознавчої школи з опрацювання літературних, особових, зокрема щоденникових пам'яток ХХ ст. виступила д.і.н. Н. Миронець. За період своєї праці в Інституті вона підготувала учнів, які всебічно досліджують епоху-джерела доби Української революції 1917–1921 років, міжвоєнного періоду, української еміграції та діаспори.

Важливим науковим спадком члена-кореспондента НАН України В. Наулка стала створена ним школа дослідників різноманітних джерел культури й побуту народів України, слов'янських народів, які проживають в Україні та поза її межами.

Відносно новою школою теоретичних джерельних студій, яка почала формуватися у 2010–2013 роках, є напрямок досліджень історії, методології та практики українського джерелознавства та археографії, новітніх його напрямів (цифрова археографія, цифрове джерелознавство).

Важливою складовою діяльності Інституту виступає широка співпраця з науковими, науково-дослідними інституціями, закладами національної пам'яті (архіви, бібліотеки, музеї) та закладами вищої освіти. Вчені Інституту орієнтовані на участь у діяльності міжнародних, закордонних та вітчизняних наукових центрів, стажування у провідних дослідних та освітніх центрах європейських країн.

Інститутом створюється інформаційна база даних, що містить своєрідну джерельну енциклопедію, опрацьовану та адаптовану у відповідності до сучасних вимог інформаційного суспільства з виразним національним характером, збереженням позитивного досвіду попередніх періодів розвитку від Київської Археографічної Комісії та Наукового Товариства Шевченка до УНІГУ та археографічних осередків другої половини ХХ ст. Діяльність Інституту спрямована на конкретного споживача – від державного службовця і спеціаліста в галузі соціогуманітаристики, до студента і школяра, формує у суспільстві розуміння ролі і місця, поваги до будь-якого джерела, у формуванні інтелектуального простору, побудованого на правдивих джерелах, відповідальному ставленні до носіїв інформації.

Окрім того, значної уваги вимагають спільні з іншими науковими установами НАН України проекти презентації джерельних інформаційних ресурсів:

1. *Е-Архів Михайла Грушевського*. Спільний проект Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України; Інституту історії України НАН України; Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського; Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України; Історико-меморіального музею Михайла Грушевського, орієнтований на оприлюднення всієї творчої та архівної спадщини видатного українського науковця та політичного діяча.

2. *Кримський архів: Джерела з історії Криму та кримських татар*. Спільний проект Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України та Інституту історії України НАН України, спрямований на оприлюднення писемної кримськотатарської спадщини.

Серед найнагальніших проблем, що потребують термінового вирішення:

- оптимізація структури, усунення невідповідності структури відділів профільним завданням Інституту, перехід від сталої штатної структури до гнучкої системи тимчасових наукових колективів і груп для вирішення конкретних наукових проблем.
- створення реальних умов для стимулювання найкращих науковців.

- омолодження кадрового складу, захист прав співробітників і самої установи на нормальні умови роботи.
- покращення комунікації з науковим співтовариством в Україні та за кордоном, об'єднання зусиль з партнерами та колегами з українознавчих наукових центрів Європи та Північної Америки.
- забезпечення інформування співробітників щодо грантових програм, конкурсів та спільних проєктів як в Україні, так і за кордоном.
- залучення до обговорення важливих проблем Інституту представників аспірантської спільноти, молодих вчених.